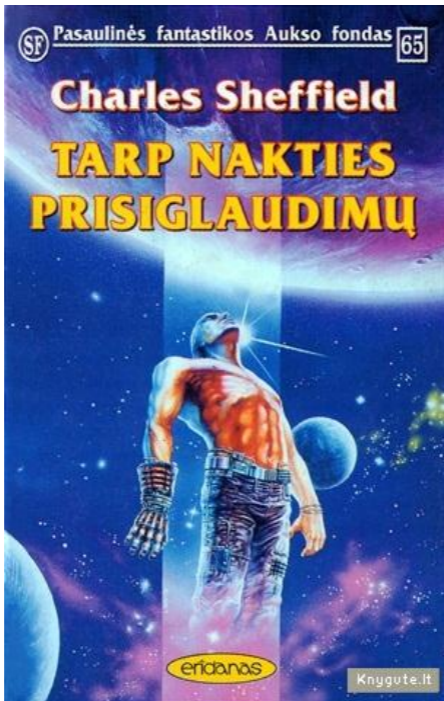

SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

65

Charles Sheffield
TARP NAKTIES
PRISIGLAUDIMŲ

Charles Sheffield
TARP NAKTIES PRISIGLAUDIMŲ
Mokslinis fantastinis romanas

A.D. 2010

Mirtinai tarpusavyje susipjovusi žmonija stengiasi atskleisti nemirtingumo paslaptį.

Dalis žmonijos jau gyvena didžiulėse kosminėse stotyse, kuriomis tikisi pasiekti artimiausias žvaigždes.

A.D. 27698

Naujuosiuose žmonių apgyvendintuose pasauliuose virte verda komercinė veikla. Staiga jose pasirodo Nemirtingieji, keistais ryšiais susiję su seniai užmiršta Žeme.

Grupelė Sekminių planetos žmonių nusprendžia mesti iššūkį Nemirtingiesiems. Tačiau netrukus supranta aptikę pavojų, kuris grasina sunaikinti ir mūsų Galaktiką, ir net visą Visatą..

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
65 tomas. Serija įkurta 1990 m.
Charles Sheffield

BETWEEN THE STROKES OF NIGHT
New York, Baen books, 1985

Copyright © by Charles Sheffield, 1985

Cover art copyright © by Luis Royo, 1997

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Skiriama Rose

*Tarp nakties prisiglaudimų aš nuskenkęs
snauduly regėjau: prie sielvartingo mano
guolio rymo mylimoji, blyški it žiedlapis, it
pumpuras, it lelija dulsvoji.*

Augustus Sivinburne

Prologas
**BEDUGNES MIESTAS,
14-IEJI NAUJIEJI METAI
(A.D. 29 872)**

Iš Čarlenos Blum dienoraščio.

"Šiandien gavau žinią iš Sekminių. Mirė Volfgangas IV. Jis sulaukė penki šimtai ketverių metų ir buvo gerbiamas visos planetos, kaip ir jo pirmtakai. Drauge su pranešimu atėjo ir jo vaikaičio nuotrauka. Ilgai ilgai žvelgiau į ją, tačiau turiu pripažinti, kad per šešias kartas kraujas gerokai atsiskiedė. Tiktai vaizduotes akimis bebuvo įmanoma įžvelgti pirmojo (o man - ir vienintelio) Volfgango bruožų šito jo palikuonio veide.

Mano Volfgango nebėra gyvųjų tarpe, jis miręs jau labai seniai, tačiau rizikingas žaidimas vis dar tęsiasi. Tokiomis dienomis, kaip kad ši, aš pasijuntu esanti Visatoje vienintelė būtybė, kuriai dar rūpi jo rezultatas. Jei galų gale paaiškės, kad Volfgangas tapo

nugalėtoju, kas gi dar be manęs apie tai žinos, kas gi dar bus čionai, kad galėtų jam paploti? O jeigu laimėsiu aš, kas gi dar be manęs žinos pergalės kainą?

Reikšminga yra tai, kad aš visų pirma užfiksuoju šią mirtį, o tik paskui patvirtinu gavusi iš Švyturio Pasaulio pranešimą apie naujuosius, greitesnius už šviesą, laivus. Bedugnės Miestas gauste gaudžia naujienomis, bet aš jau ir anksčiau esu girdėjusi šitokių gandų šimtus - jeigu ne tūkstančius - kartų. Jau dvidešimt aštuonis tūkstančius metų tęsiasi mūsų įnirtingos pastangos nusimesti reliatyvumo jungą - tačiau jis vis dar slegia mus lygiai taip pat, kaip ir anksčiau. Viešai aš tvirtinu, kad tyrinėjimai trūks plyš turi būti tęsiami netgi tuo atveju, jei paaiškės, kad žinia iš Švyturio Pasaulio gerokai prasilenkia su teisybe; teigiu, kad varikliai, skraidinantys laivus didesniu nei šviesos greičiu, bus pats didžiausias atradimas per visą žmonijos istoriją, tačiau pačioje širdies gilumoje aš atmetu netgi tokią galimybę. Jeigu jau Visata yra suvokiama žmogaus protu, vadinasi, joje privalo egzistuoti kažkokie nekintantys dėsniai. Tiesa, aš neturiu teisės to pripažinti, bet visgi man

atrodo, kad šviesos greičio riba ir būsiąs vienas tokių dėsnių. Jeigu jau žmonės nori tyrinėti Galaktiką - privalo daryti tai šliauždami palengva, kur kas mažesniu nei šviesos greičiu.

Pati norėčiau patikėti priešingomis teorijomis. Tačiau šiandien labiau už viską pasaulyje norėčiau praleisti dar vieną valandą su Volfgangu.

*Jie sakė man, Heraklitai, jie sakė,
kad tu jau numiręs.*

*Karčios ašaros užliejo mano akis,
vos ausims šitą liūdnąją žinią patyrus.*

*Raudodamas grimzdau prisiminimuos:
kiek kartų mes su tavimi*

*Šnekėdavomės, kol pavargus saulė
nuslysdavo žemyn dangumi.*

*Tačiau dabar, brangus mano svety
iš Karo, tu guli bežadis,*

*Tik sauja pilkų pelenų, kadai jau
šilumą praradusių.*

*Tačiau nenutilo malonūs tavo balsai,
nemiega dar tavo lakštingalos.*

Mirtis atėmė visa, bet šitai atimti -

ne valioje jos.

I dalis

A.D. 2010

1 . Kelias į Armagedoną

Snyguriavo, mažytės sniego kruopelės sūkuriodamos leidosi žemyn. Lėtos, be paliovos krintančios snaigės padengė sušalusį paviršių šviežiu beveik keturių colių storio tviskančių kristalų sluoksniu. Per porą pėdų nugrimzdusi į sniegą nekrustelėdama gulėjo milžiniška meška, ji buvo susirietusi į kamuolį, nosimi įsiraususi į storą savo vilną. Šviesiai rudu, aptriušusiu kailiu padengtas kūnas kūpsojo ledo urve skaidriomis sienomis.

Halsas įsiveržė į urvą it bekūnis garso srautas.

Natrio lygis vis dar krinta. Rodos, iš tiesų nekas. Jėzau Kristau Pamėgink dar vieną ciklą.

Urvo gilumoje ėmė žybčioti įvairiaspalvė švieselė. Ledo sienos sutvisko raudonai, pas-kui - sodriai žydrai ir pagaliau sumirgėjo akinančiais žaliais atspalviais. Grynų, ryškių spalvų ornamentas punktyru tvyksčiojo į užmerktų žvėries akių vokus.

Mieganti meška buvo prie pat mirties. Jos stabiliai palaikoma kūno temperatūra siekė tik dešimt laipsnių virš nulinės. Milžiniška širdis tingiai sutvaskėdavo du kartus per minutę, medžiagų apykaita buvo sulėtėjusi penkiasdešimt kartų. Kvėpavimas nuolatos silpo, dabar jį beišdavė tiktai plonytis ledo kristalų sluoksnis balzganos barzdos pakraščiuose ir aplink platų abejingą snukį.

- Blogai, - balse skambėjo vis augantis nerimas. - Vis dar krenta, be to, beveik nebeužčiuopiu pulso. Teks rizikuoti. Papurtyk ją stipriau.

Šviesos ornamentas pasikeitė. Tvykstelėjo skaisčiai raudona, greitai sužybčiojo safyro bei ciano mėlis, paskui ledo siena ėmė šliaužioti šafrano bei rubino spalvos dėmės. Kai tik spalvų gama pasikeitė, meška kaipmat sureagavo į signalą. Ilgoje it nusklembtoje galvoje blykstelėjo skalūno pilkumo akys. Galinga krūtinė sudrebėjo.

- Tai maksimumas, kokiam tik ryžausi, - ant-rasis balsas buvo žemesnis. - Širdies raumens skaidulos susitraukinėja vis greičiau ir neritmingiau.

- Laikyk tą patį lygį ir toliau. Ir nenuleisk akių nuo temperatūros tiesiojoje žarnoje. Na,

kodėl, kodėl tai turėjo atsitikti būtent dabar? - skausmingą balsą ataidėjo storos urvo sienos.

Patalpa, kurioje gulėjo meška, buvo penkiolikos metrų pločio. Pro išorinę jos sieną vijosi voratinkli primenantys optinio pluošto plaušeliai. Jie rangėsi po ledu iki plokščios dėžutės, gulinčios prie pat žvėries kūno. Silpnučiai elektroniniai signalai atsklisdavo iš adatų, giliai susmeigtų į rambią odą, adatose įtaisyti sensoriai fiksavo slūgstančius didžiulio kūno gyvybės srautus. Be perstojo buvo kontroliuojamas odos laidumas, širdies plakimas, kraujospūdis, seilių išsiskyrimas, cheminiai balansai, jonų koncentracijos, akių judesiai bei smegenų bangos. Koduojami ir sustiprinami plokščioje kvadratinėje dėžutėje, signalai pulsuojančiais šviesoj žybsniais pereidavo optinį pluoštą ir pagaliau patekdavo į prietaisų skydą, įtaisytą išorinėje patalpos sienoje.

Moteris, pasilenkusi prie sudėtingos aparatūros greta išorinės sienos, buvo kokių trisdešimties metų. Tamsūs jos plaukai buvo trumpai pakirpti ir atidengė aukštą lygią kaktą, kurią dabar, įdėmiai apžiūrinėjant monitorius, išvagojo rūpesčio raukšlės. Moteris atidžiai stebėjo vieną skaitmeninių išraiškų, kuri pramirgėjo vis pasikartojančioje vertinimų sekoje.

Moteris mūvėjo vienomis kojineėmis; ji nervin-
gai parietė kojų pirštus, o skaitmeninė duome-
nų išraiška ekrane ėmė bėgti vis greičiau ir
greičiau.

- Nieko gero. Jai vis blogiau ir blogiau. Ar
mes dar galime pasukti procesą atgal?

Greta stovintis vyras papurtė galvą.

- Nieko nebegalime padaryti, šitaip tik dar
greičiau ją pribaigtume. Jos temperatūra jau
pernelyg žema, o smegenų veiklos nebegali-
me kontroliuoti. Bijau, kad netrukus išvis ją
prarasime, - jo balsas buvo ramus, kalbėjo jis
lėtai, puikiai valdydamasis. Grįžtelėjęs jis pa-
žvelgė į moterį, laukdamas tolimesnių instruk-
cijų.

Ji giliai įkvėpė ir išpūtė virpantį atodūsi.

- Mes stačiai negalime jos prarasti. Juk negali
taip būti, kad visiškai nieko nebeįmanoma pa-
daryti! O Viešpatie. - Ji atsistojo, ištiesdama
liauną lankstų liemenį, kuris dar labiau pabrė-
žė palinkusių jos pečių liesumą. - Ko gero, Ne-
laimėlio būklė irgi tokia pat? Ar tu patikrinai jo
kiautą? Kažin, kaip jis ten laikosi?

Volfgangas Gibsas prunkštelėjo.

- Galėtum bent kiek manimi pasikliauti, Čar-
lena. Patikrinau jį vos prieš keletą minučių. Jo

būklė stabili. Jis keturiomis valandomis atsilieka nuo Meilutės - aš juk nežinojau, ar toks procesas nebus pavojingas. Jis gūžtelėjo pečiais. - Ką gi, dabar jau žinau. Pažvelk į Meilutės elektroencefalogramą. Verčiau jau iškart susitauk su tuo, viršininke. Mes ničniekuo nebegalime jai padėti.

Ekране jiems prieš akis meškos smegenų sinčiamų elektrinių signalų kreivė palengva darėsi vis lygesnė. Viršutinių žybsnių išvis nebesimatė, sinusoidės amplitudė vis mažėjo ir mažėjo.

Moteris suvirpėjo ir atsiduso.

- Prakeikimas, prakeikimas, prakeikimas. - Delnu ji persibraukė tamsius savo plaukus. - O kas toliau? Aš nebegaliu ilgai čia kuistis - susirinkimas pas Dž.N. prasideda greičiau nei po pusvalandžio. Kokį gi velnią reikės jai pasakyti? Ji buvo sudėjusi tiek vilčių į visa tai!

Atidžiai stebima Čarlėna pasitempė. Vyriškio žvilgsnis buvo kažkoks mąslus - ir tai visuomet priversdavo ją pasijusti pašėlusiai nepatogiai.

Jis vėl gūžtelėjo pečiais ir kimiai nusijuokė.

- Pasakyk jai, kad stebuklą mes niekada ir nežadėjome, - balsius jis tarė kiek ištesdamas, iš ko buvo aišku, kad anglų kalba toli gražu

nebuvo jam gimtoji, maža to, išmokta gana vėlai. - Meškų žiemos miegas juk skiriasi nuo kitų gyvūnų miego. To netgi Dž.N. negali nepripažinti. Tiesa, miega jos daug ir jų kūno temperatūra gerokai krinta, tačiau tai visiškai skirtingas medžiagų apykaitos procesas. - Nuo monitoriaus konsolės pasigirdo pyptelėjimas. - Nagi, pažvelk - Meilutės čia jau nebėra.

Smegenų veiklos kreivė išnyko, per visą ekraną priešais juos nutįso ištisinė horizontali linija. Tylėdami juodu žvelgė į ją ištisą minutę, kol pagaliau širdies monitorius užfiksavo pasukutinįjį silpną virptelėjimą.

Vyras pasilenkė ir pasuko stiprintuvą, kiek tik buvo įmanoma. Ir suniurzgė:

- Jokios naudos. Jos nebėra. Vargšėlė senoji Meilutė.

- Ką gi aš pasakysiu Dž.N?

- Tiesą. Didžiąją dalį ji vis tiek jau žino. Su Meilute ir Nelaimėliu mes juk nuėjome kur kas toliau, nei ji logiškai būtų galėjusi tikėtis. Sakiau gi tau, kad su meškomis mes braunamės į pavojingą teritoriją, tačiau vis vien juk stūmėmės pirmyn.

- Tikėjaisi išlaikyti Nelaimėlį tokioje būsenoje dar bent keturias paras....